

Проклятието на певеца.

От Лудвиг Уланд¹⁾ превод — Пенчо Славейков.

Отколе замък дивен, издигнат над мъгли,
тъмнееше се мрачен над мрачните скали,
а около градина, засенена от грани,
където джгоцветни се мятаха фонтани.

Живееше в тоз замък цар славен и богат,
за своята жестокост по целий край познат:
бе ужас мисълта му и погледа му стърви,
каквато дума каже — тя бич е или кърви.

Веднаж во тоя замък отбиха се певци,
едина с бели власи, друг със златни кждрици,
на кон, в ржката с арфа, бе стареца белобради,
а бодър подир него вжрвеше момка млади.

И стареца му казва: Готви се, синко мой,
с най-отбраните песни, гласят вжлшебен свой
сбери, и воля дай на душевния си пламък!
Дано смекчим на царя сжрцето — хладен камък.

И в залата висока там с вити стжлпове
те влязоха; а ето на свойте тронове
сжс жена си царя седна — той грозен и ужасен,
и мрачен като буря, а тя — сжщ месец ясен.

И старецът удари по звучните струни —
и взря се царя сепнат в душевни глжбини;
а ето че подхвана и момкжт унесен —
и стареца приглася на дивчата му песен.

Те пееха за младост, за пролет, за любов,
за мъжество, свобода и свещений зов
към милост що сжрцето човешко вжзвишава,
в световната нетрайност що дава трайна слава.

Стояха царедворци с приведена глава;
и воините груби смутиха тез слова;
царицата сжс сжлзи от радост на очите,
зе от гждри си роза и хвжрли на певците.

„Народа вжзмутихте, извика царя с бяс —
а ето и жена ми се сжблазни от вас!“

И хвжрли меч — в гждрите на момка той

проникна,

из тях, наместо песен, поройна кржв избликна.

Каточе вихжр пржсна за миг придворний рай.
На стареца в ржцете изджхна момжка; той
обви го в своя мантиел, на коня го намести,
привжрза го, и тржгна от замжка злочести.

Но спря се там навжн той пред гордите врата,
издигна своята арфа, на арфите цвета,
и хласна и разби я на витий стжлп мермерен
и викна — целий замък се сепна разтреперен.

„Проклятие вам чертози! Под ваште сводове
да се не чуят вечно на песен звукове,
а само стон и само вжздишки — за отплата,
духът на отмжщение докле ви срий с земята.

Проклятие вам, градини, обкичени с цветя!
Во тоя лик се взрете засегнат от смжртта,
и изсжхнете, спрете, вий извори студени,
и пустош да се вгнезди вжв вази, вкаменени.

Проклятие, убийца, и теб да сполети!
Меч дигнал против други, от меч да паднеш ти!
Нечуго да загпжхне и твоя джх последен,
забрава твоего име да скрий в мрак не-
прогледен!“

Тжй прокжлна певецжт, и чу гласа му Бог. —
во прах лежжт стените и дивния чертог.
Един сал стжлп напомня за прежнята му слава
и той разпукнат вече да падне застрашава.

Градини дето бяха, там пустош се всели,
држвце не мята сянка, ни извор ржмоли,
и името на царя покрива тма джлбока.
Изпжлни на певеца Бог клетвата жестока.

¹⁾ Лудвиг Уланд е един от най-популярните немски поети от втората половина на деветнадесетото столетие. Много от песните му, които вжзпяват родната природа, се пеят и днес из немската земя. Нашият поет Пенчо Славейков е превел по-важните от неговите стихотворения. Някои от тях са поместени в сборката „Немски поети“ — отбор песни и характеристики на поетите, под редакцията на Боян Пенев, издание на Книгоиздателство Ал. Паскалев, София. Цена 33 лева. Ние препоржчваме на нашите четци тая хубава сбирка, от която заимствуваме настоящето стихотворение.